

at for mig staar det saaledes, at der er to Synspunkter, fra hvilke man kan se paa det nærværende Spørgsmaal. Det ene Synspunkt er det, at man kan mene, at Staten bør udstrække sin Straffemyndighed til Utugt i det hele taget; det er jo en Stønsag, kan man sige, hvor vidt Staten skal gaa. Man erkender vel sagtens, at Staten ikke skal straffe alt, hvad der er umoralst, man erkender vel sagtens, at Staten ikke skal straffe Vægn eller Utaknemmelighed mod Forældre eller Haardhed mod Debitorer eller saadant noget; men Utugt er noget, som griber saa meget ind i den offentlige Tilstand, saa at det er berettiget, at Staten straffer det; det Synspunkt antager jeg i Grunden, er det, den ærede Ordfører har gjort gældende. (Ordføreren [Tang]: Nej). Ja, hvis det ikke er det Synspunkt, den ærede Ordfører har gjort gældende, er hele den ærede Ordførers tidligere Optræden mig ganstke usforklarlig, og jeg tør virkelig i den Henseende mene, at den ærede Ordfører husker fejl, dersom han mener, at det er ikke hans Standpunkt. Det er et Standpunkt, som man for Næsten meget godt kan være bekendt, for saa vidt som det er et Standpunkt, han jo ikke er alene om; der er i alt Fald mange Mennesker i Verden, som indtage det Standpunkt; men det Standpunkt fører saa til forfælske Konsekvenser, som man ingenlunde maa sammenblende med de Konsekvenser, der kunne følge af, at man indtager et andet Standpunkt til denne Sag, nemlig det, at det ikke kan nytte noget at straffe Utugt, at det er et nødvendigt Onde, og at man derfor kun over for det skal spørge sig selv, om Staten skal forholde sig kontrollerende for saa vidt muligt at formindste de Under, der kunne flyde deraf, eller ikke. Men, som sagt, naar man mener, at det er selve Utugten, som Staten bør rette sin Myndighed imod, saa flyder deraf flere Konsekvenser, som jeg ikke stønner, at man kan afvise. Der flyder for det første deraf den Konsekvens, at der ikke er nogen særlig Grund til at fremhæve Utugt som Gr-hverv eller Utugt for Betaling som noget mere strafbart end andre Former af Utugt, og naar man gaar tilbage til de ældre Tider, hvor Staten forsøgte at gennemføre noget saadant, vil man finde, at det egentlig ikke er det, som er gjort. Vil man gaa tilbage f. Eks. til Christian den 5tes Lov, vil man finde, at den egentlig aldeles ikke udhæver Utugt for Betaling som noget, der er Genstand for særlig Straf; den har i alt Fald kun det, at Mandspersoner, der gribes i Utugts-huse og opholde sig der, kunne straffes, men ellers er der i Almindelighed ikke nogen særlig Straf for Utugt for Betaling. Derimod har den

Straf for almindelig Utugt, i det mindste for saa vidt den viser sig at have Besvangrelse til Følge; det har Kristian V's Lov. Men der maa vi atter bemærke en Ting, at alle disse ældre Lovgivninger, som i den Henseende søge at udøve en Straffemyndighed, have tillige en anden Ting foruden det, og det passer ikke til vor Tid; det er nemlig en Sammenblanding med Kirketugten. Derfor ville De ogsaa finde, at Kristian V's Straffebestemmelser i saa Henseende fremtræde i den Stikelse, at de paagældende — foruden at skulle betale Bøder, de saakaldte „Vejermaalsbøder“, som naturligvis skulde afbøjes, naar de ikke kunde betales med Bønge — skulde staa aabenbar Skrifte, hvilket var en kirkelig Straf og en Form for Kirketugt. Og det samme Forhold, som i den Henseende gælder ved Kristian V's Lov, gælder, kan man sige, om alle de ældre Lovgivninger, som staa paa et lignende Standpunkt. Dernæst er der ogsaa en anden Ting, som udmærker de Lovgivninger, som staa paa et saadant Standpunkt, og det er det, at de i det hele ikke lade Manden slippe, naar det er selve Utugtsforbruddet, man holder sig til, og hvad der bestyrkede mig, at den ærede Ordfører stod paa dette Standpunkt, var hans Indledningsforedrag, for han indledede sit Foredrag særlig med at fremhæve, at det var egentlig Manden, der var den skyldige, og egentlig ham, der ikke skulde have Lov til slippe — et Foredrag, som for øvrigt var en overordentlig mærkværdig Motivering af et Endringsforslag, som netop gaar ud paa, at Manden ikke skal straffes, og at man kun under særegne Omstændigheder skal holde sig til Kvinden. Men jeg tror, at dette mærkelige Fænomen, at den ærede Ordfører kom til paa den Maade at forsvare et saadant Forslag, hænger sammen med, at man ikke kan sammenblende de 2 Synspunkter, og det er det, han gør saa tit. Et er det, at man betragter Utugt som Genstand for Statens Straf og de ældre Lovgivninger, som have gennemført det, vare ogsaa nogenlunde konsekvente, idet de, som sagt, i Reglen tage en saadan Institution som Kirketugten til Hjælp. Jeg for min Part tror imidlertid, at det System er en Umulighed, som jeg har sagt tidligere, og findes intet Steds. Lovbestemmelser, som skulde være rettede paa virkelig at gennemføre den Tanke, at man ved Straffebestemmelser skulde kunne reprimere Utugten, selv om man vilde indskrænke den til Utugt for Betaling, findes ikke mere i nogen moderne civiliseret Stat. Dersom vi ville indføre noget saadant her i Danmark, vilde vi blive et Unicum, en Kuriositet for hele Verden i saa